

ΓΕΩΡΓΙΑ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Και είπε ο Ρήνος

Μια ιστορία βασισμένη
στο Τραγούδι των Νιμπελούνγκεν

Εικονογράφηση: Βασίλης Γρίβας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Η μια πολιτεία ήταν η Βορμς

–1–

Η Βορμς! Ναι, η χιλιοποτισμένη με τα νερά μου Βορμς! Μεγάλη και τρανή άλλοτε, ακόμη και σήμερα στέκει στη θέση της και με το ίδιο όνομα την ξέρουν όλοι. Τον καιρό εκείνο, αυτή την πολιτεία διαφέντευε ο Γκούντερ, ο μέγας ρήγας των Βουργουνδών. Εκεί είχε στήσει την πρωτεύουσά του και από εκεί βασίλευε με συμβουλάτορες τα δυο αδέλφια του κι έναν ακόμη συγγενή, τον Χάγκεν με τ' όνομα, τον φοβερό.

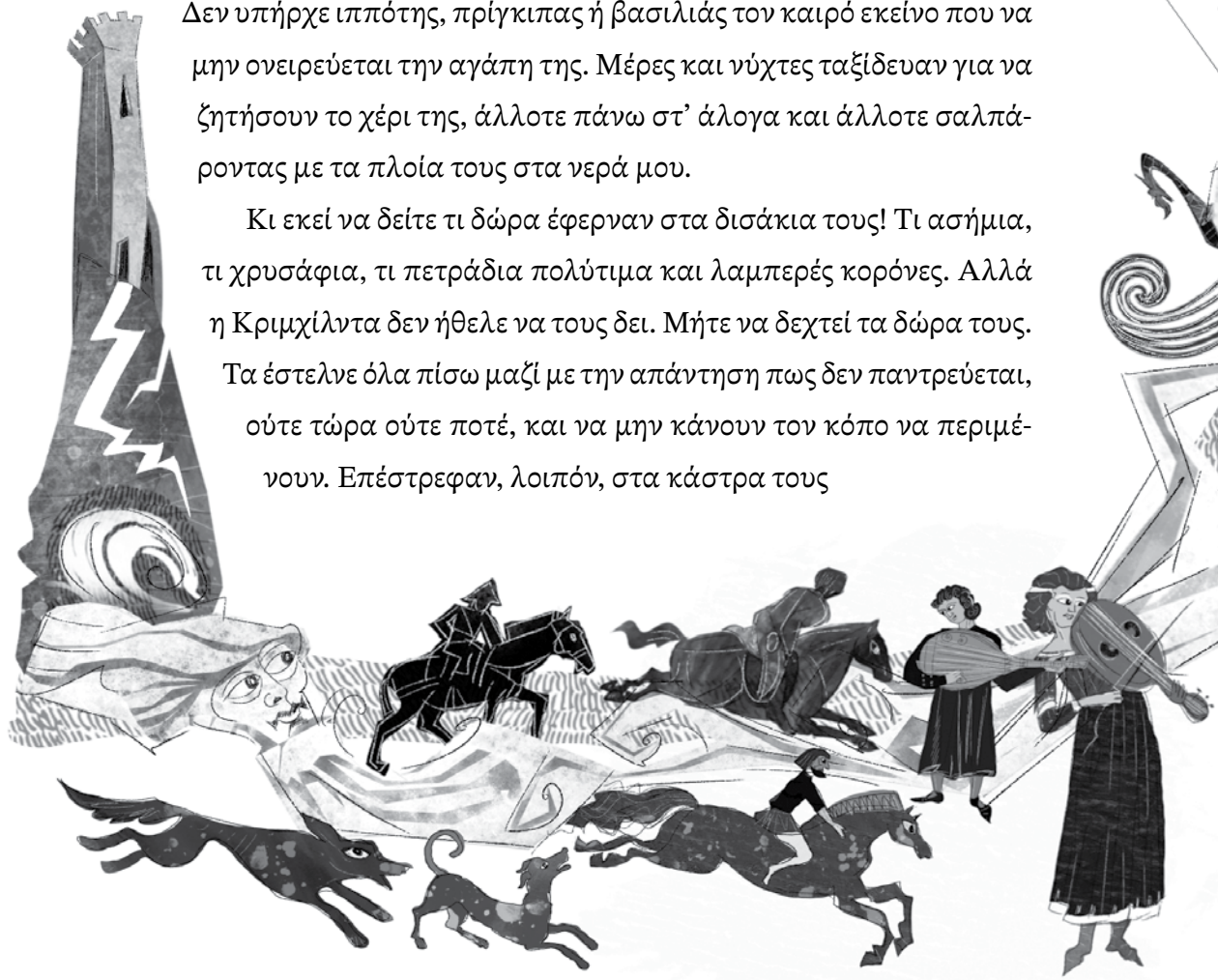
Και τι δεν είχε ο βασιλιάς αυτός! Είχε κάστρα, είχε πλούτη, είχε ιππότες κι έναν ολόκληρο στρατό

να τον προστατεύει. Είχε ακόμη και μια μικρή αδελφή, μία και μοναδική, στα πούπουλα μεγαλωμένη. Κριμχίλντα τη φωνάζανε και όλοι τη θαυμάζανε γιατί ήταν σεμνή σαν τη σιωπή και λυγερή σαν κύκνος. Τα παιδικά της χρόνια δεν τα προικίσανε μονάχα οι Μούσες, μα και οι θεοί. Μαζί με τη σεμνότητα της χάρισαν και το δώρο της ομορφιάς. Κι όσο μεγάλωνε, τόσο πιο όμορφη, πιο καλόκαρδη και πιο λαμπερή γινόταν.

Ακριβοθώρητο το συνταίριασμα πριγκιπικής σεμνότητας και ομορφιάς. Οι βάρδοι ταξιδευτές ποτέ δε θα το άφηναν ατραγούδιστο. Καθένας με τον τρόπο του διαλαλούσε τις χάρες της Κριμχίλντας από κάστρο σε κάστρο κάνοντας άνω κάτω τις καρδιές των παλικαριών.

Δεν υπήρχε ιππότης, πρίγκιπας ή βασιλιάς τον καιρό εκείνο που να μην ονειρεύεται την αγάπη της. Μέρες και νύχτες ταξίδευαν για να ζητήσουν το χέρι της, άλλοτε πάνω στ' άλογα και άλλοτε σαλπάροντας με τα πλοία τους στα νερά μου.

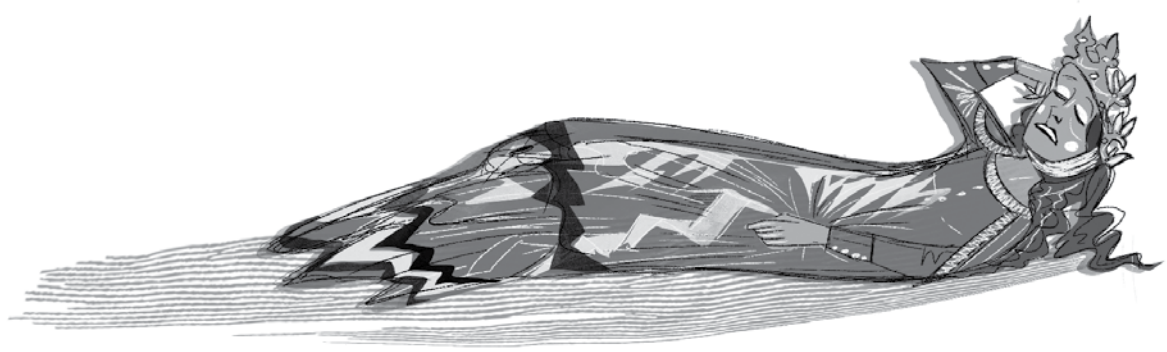
Κι εκεί να δείτε τι δώρα έφερναν στα δισάκια τους! Τι ασήμια, τι χρυσάφια, τι πετράδια πολύτιμα και λαμπερές κορόνες. Αλλά η Κριμχίλντα δεν ήθελε να τους δει. Μήτε να δεχτεί τα δώρα τους. Τα έστελνε όλα πίσω μαζί με την απάντηση πως δεν παντρεύεται, ούτε τώρα ούτε ποτέ, και να μην κάνουν τον κόπο να περιμένουν. Επέστρεφαν, λοιπόν, στα κάστρα τους

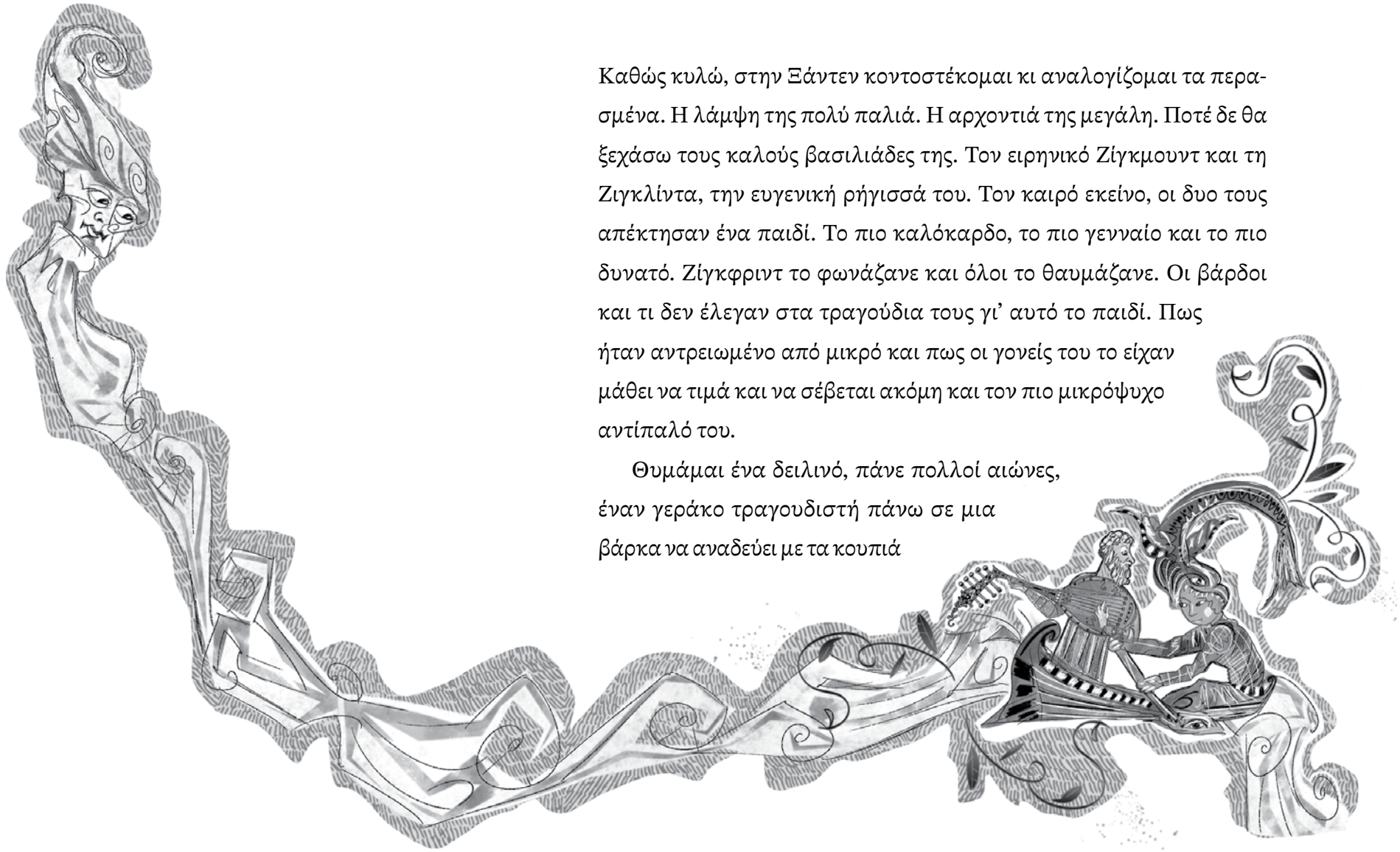
απογοητευμένοι χωρίς να έχουν κατορθώσει να δουν έστω και από απόσταση την όμορφη πριγκιπέσα.

Οφείλω, όμως, να το πω. Σαν άκουγα τους βάρδους να λένε πως τέτοια πανώρια λυγερή θα ζούσε χωρίς αγάπη, ήμουν περίεργος να μάθω γιατί. Κι ας νομίζουν κάποιοι ότι εμείς οι ποταμοί κυλάμε αδιάφοροι και απαθείς. Το έβαλα, λοιπόν, σκοπό να αφουγκράζομαι τις κουβέντες των Βουργουνδών, μην τύχει κι ακούσω τον λόγο. Μα, όλοι μιλούσαν μόνο για την ομορφιά της, τη σεμνότητα και την καλοσύνη της.

Ώσπου μια μέρα, ένα πουλί –ένα μικρό γλαρόπουλο–, καθώς ξεκούραζε τα φτεράκια του στα νερά μου, σιγοψιθύρισε το μυστικό της: Ονειρεύτηκε, λέει, μια βραδιά πως είχε εξημερώσει ένα γεράκι. Το πιο άγριο, το πιο όμορφο και το πιο δυνατό. Καθώς το κοίταζε και το καμάρωνε, αυτό έσκυψε σε μια πηγή για να πιει νερό. Εκείνη όμως τη στιγμή δύο τεράστιοι αετοί όρμησαν πάνω του και το κατασπάραξαν. Η Κριμχίλντα ξύπνησε με τα δάκρυα να τρέχουν ποτάμι. Και με το πρώτο φως της μέρας έτρεξε να της εξηγήσουν το όνειρο. «Το γεράκι είναι ο άντρας που θα παντρευτείς» της είπαν. «Αν δεν προσέξει, θα χτυπηθεί πισώπλατα και θα πεθάνει».

Πανάκριβο το τίμημα της αγάπης. Αν κάτι πάει στραβά, πληρώνεται με πόνο. Αυτό ήταν λοιπόν. Για να γλιτώσει, δε θα αγαπούσε ποτέ. Μάταια προσπάθησαν να τη μεταπείσουν τ' αδέλφια της. Και μάταια ήλπιζαν πρίγκιπες και ρηγάδες πως η λεβεντιά και τα δώρα τους θα έκαναν την καρδιά της έστω και τόσο δα να χτυπήσει. Αλλά, ό,τι γράφει δεν ξεγράφει. Την τύχη της Κριμχίλντας έμελλε να ορίσει μια άλλη πολιτεία κοντά στις όχθες μου.

Η άλλη πολιτεία ήταν η Ξάντεν

–2–

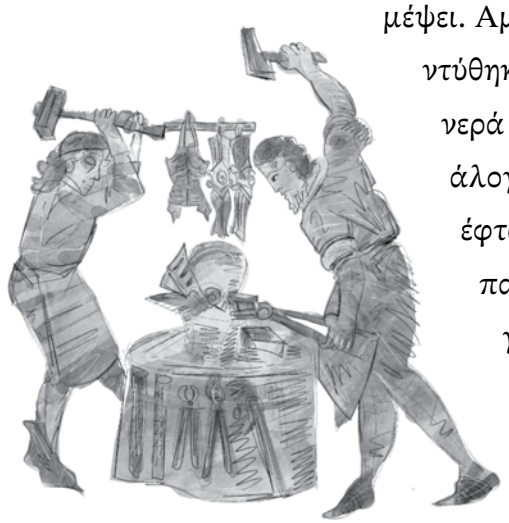
Καθώς κυλώ, στην Ξάντεν κοντοστέκομαι κι αναλογίζομαι τα περασμένα. Η λάμψη της πολύ παλιά. Η αρχοντιά της μεγάλη. Ποτέ δε θα ξεχάσω τους καλούς βασιλιάδες της. Τον ειρηνικό Ζίγκμουντ και τη Ζιγκλίντα, την ευγενική ρήγισσά του. Τον καιρό εκείνο, οι δυο τους απέκτησαν ένα παιδί. Το πιο καλόκαρδο, το πιο γενναίο και το πιο δυνατό. Ζίγκφριντ το φωνάζανε και όλοι το θαυμάζανε. Οι βάρδοι και τι δεν έλεγαν στα τραγούδια τους γι' αυτό το παιδί. Πως ήταν αντρειωμένο από μικρό και πως οι γονείς του το είχαν μάθει να τιμά και να σέβεται ακόμη και τον πιο μικρόψυχο αντίπαλό του.

Θυμάμαι ένα δειλινό, πάνε πολλοί αιώνες, έναν γεράκο τραγουδιστή πάνω σε μια βάρκα να αναδεύει με τα κουπιά

τα νερά μου σιγοτραγουδώντας μια παράξενη ιστορία για τούτο το πριγκιπόπουλο. Ξένος μού φάνηκε, όπως τόσοι άλλοι που έρχονταν τότε από τον Βορρά να τραγουδήσουν στα δικά μου μέρη. Τα λόγια του μονάχα εγώ τα άκουσα κι όπως τα είπε θα τα ιστορήσω.

Ήταν, λέει, η λαχτάρα του Ζίγκφριντ για περιπέτειες παράταιρη με την ηλικία του. Τον έστειλε, λοιπόν, ο πατέρας του να μάθει την τέχνη του σιδηρουργού, μήπως και φρονιμέψει. Αμούστακο ακόμα παλικαράκι, ντύθηκε, στολίστηκε και σάλπαρε στα νερά μου μ' ένα πλοιάριο μαζί με τ' άλογό του και δυο ιππότες. Μόλις έφτασε στην αντίπερα όχθη μου, παρακάλεσε τους ιππότες να φύγουν. Ήθελε μόνος του να πάει στον δάσκαλο, καβαλάρης να δείχνει αγέρωχος, χωρίς την ανάγκη κανενός. Ανυπόμονος καθώς ήτανε, έμαθε γρήγορα να λιώνει το σίδερο και να φτιάχνει τις πιο γερές και πιο λαμπερές πανοπλίες. Αλλά η τέχνη τούτη μόνη της δεν του έφτανε. Ρωτούσε κάθε μέρα τον δάσκαλο πότε θ' αρχίσουν να φτιάχνουν σπαθιά. Σαν πέρασε ένας χρόνος, του είπε εκείνος: «Θα σε στείλω στον καλύτερο

οπλουργό. Μόνο να δείχνεις ταπεινός, αλλιώς θα σε ζηλέψει και θα σε καταστρέψει».

Ντύθηκε όσο πιο ταπεινά μπορούσε και ξεκίνησε περπατώντας. Φτάνοντας στο εργαστήρι του οπλουργού, πέρα στους πρόποδες των Επτά Βουνών, βρέθηκε αντιμέτωπος με δώδεκα μαθητές του. Του επιτέθηκαν όλοι μαζί κι ας ήταν μοναχός του. Αλλά εκείνος όχι που θα καθόταν με τα χέρια του σταυρωμένα. Τους κατατρόπωσε όλους με τις γροθιές του. Άφωνοι οι μαθητές τον οδήγησαν στον δάσκαλό τους. Στην αρχή ήταν διστακτικός ο οπλουργός. Αναρωτιόταν αν έπρεπε να το κρατήσει ή να το διώξει το ατίθασο αυτό παιδάριο με την αλλόκοτη δύναμη στα δυο του χέρια. Σκέφτηκε, ξανασκέφτηκε, το περιεργάστηκε από την κορφή ως τα νύχια. Η φορεσιά του, φτιαγμένη από κουρελιασμένο ύφασμα και πέτσινα ξεφτισμένα λουριά, μόνο φτωχό χωριατόπουλο έδειχνε. Γιατί λοιπόν να φοβηθεί; Παλικαράκια ατίθασα σαν κι εκείνο αυτός τα ημέρευε ώσπου ν' ανοιγοκλείσει τα μάτια. Δέχτηκε, λοιπόν, να του μάθει την τέχνη.

Δεν πέρασε πολύς καιρός κι ο Ζίγκφριντ έμαθε να φτιάχνει σπαθιά. Τα ωραιότερα και τα φοβερότερα. Μια μέρα ξεκίνησε να διορθώσει ένα πολύ παλιό, παρατημένο στην άκρη. Το σφυρηλάτησε, το ίσιωσε, το γυάλισε και το έδειξε στον δάσκαλό του. Μα, βλέποντάς το, ο οπλουργός, σκυθρώπιασε, σκοτείνιασε το πρόσωπό του. Αυτό ήταν το Μπάλμουνγκ! Ένα πανάρχαιο σπαθί που, όσο κι αν ο ίδιος προσπάθησε, ποτέ δεν κατάφερε να το ισιώσει. Και τότε ζήλεψε. Ζήλεψε, αλλά και φοβήθηκε μήπως του κλέψει ο μικρός τη φήμη. Κατέστρωσε, λοιπόν, ένα σχέδιο για να τον ξεφορτωθεί μια για πάντα.

Από τα βάθη του Μεσαίωνα έρχεται αυτή η ιστορία απηχώντας,
σαν παραμύθι, τα τραγούδια των βάρδων ταξιδευτών πριν αυτά
αποκρυσταλλωθούν στον γραπτό λόγο.

Δυο καστροπολιτείες στις όχθες του Ρήνου και οι άνθρωποί τους
πλαισιώνουν το σκηνικό αναβιώνοντας τα ήθη, τα έθιμα,
αλλά κυρίως τα πάθη της μεσαιωνικής εποποιίας.

Η δόξα και η δύναμη, ο έρωτας, ο φθόνος, η περηφάνια, η φιλαργυρία,
οι φωτεινές αλλά και σκοτεινές πτυχές της ανθρώπινης φύσης οδηγούν
ήρωες και πολιτείες στο προδιαγεγραμμένο τους πεπρωμένο.

Μια ελεγειακή και πρωτότυπη εκδοχή του *Έπους των Νιμπελούνγκεν*,
της *Ιλιάδας* των γερμανικών λαών, με εύρημα τον αφηγητή Ρήνο,
το ποτάμι που τα άκουσε και τα είδε όλα. Μέσα από τη δική του φωνή
τα συναισθήματα και τα κίνητρα των κεντρικών προσώπων φωτίζονται
και οι ανατροπές διαδέχονται η μία την άλλη.

Η ιστορία του Ρήνου απευθύνεται σε μεγάλα παιδιά,
μα και σε όσους έχουν αφήσει πίσω τους την παιδική ηλικία,
αλλά εξακολουθούν να γοητεύονται από μύθους, θρύλους,
παραμύθια και μεσαιωνικές ιστορίες.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1564-4

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης **15564**